

[Rosing.]

overgangstid benyttes til gunst for de i fiskeriet interesserede landes fiskerflåder.

Vi må regne med, at de andre landes fiskere, som henter deres fangst i grønlandske farvande, vil reagere stærkt på den foreslåede udvidelse af fiskeriterritoriet fra 3 til 12 sømil med den begrundelse, at der er fisk nok til den lille grønlandske befolkning i de store havområder, der ligger lige ved kysten og inde i fjorden, og at der på nuværende tidspunkt slet ikke kan være tale om en tendens til overfiskning af torsk i de grønlandske farvande.

Disse to mulige påstande eller argumenter for bevarelsen af den nuværende fiskerigrænse kan efter min mening kun godtages, hvis man ikke kender noget til de faktiske forhold, som underbygger ønsket om en udvidelse af vort fiskeriterritorium.

Her tænkes mest på torsken, som er den vigtigste fisk i vore farvande. Den kan optræde i mængder ved kysten i løbet af fiskerisæsonen i visse fiskeridistrikter, men den kan også udeblive eller indfinde sig i mindre omfang. For dem, der kender forholdene deroppe, er det en kendsgerning, at torsken trækker sig tilbage ved efterårstid ud til de store banker, der ligger uden for 12 sømils basislinjen, hvor udenlandske fiskere henter store fangster, medens de fastboende på grund af mangel på større fartøjer er ude af stand til at deltage i fiskeriet i rum sø og derfor må vente, til torsken vender tilbage til kyst- og fjordområderne. Desuden er de fleste af de udenlandske fiskerbåde udstyret med de mest moderne fiskeredskaber, som vi ikke har, og som i løbet af kort tid kan give enorme fangster. Det må i denne forbindelse nævnes, at kun fra 6,8 til 12,1 pct. af de totale årlige fangster i de grønlandske farvande siden 1954 er præsteret af de grønlandske fiskere. Det må forstås, at vi er afhængig af torsken, der kommer ude fra bankerne. Efterhånden som trawlfiskeriet anvendes i større stil, også lige uden for den nuværende fiskerigrænse, er der også mulighed for, at fiskebe-

standen med tiden må føle denne belastning; ved trawling fanges der jo samtidig mængder af yngelen til ingen nytte.

Nogle påstår, at for de grønlandske farvande kan der slet ikke være tale om overfiskning. Nogle biologer har den samme opfattelse, men andre mener noget andet. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til et kort citat, der belyser den sidstnævnte opfattelse.

Jeg er altid med til de årlige fiskerimøder, der afholdes her i København. Under sidste møde i fjor udtalte en af de lovende fiskeribiologer, cand. mag. S. A. Horsted, bl. a.:

„... alene tallene og kurverne fortæller os, at de „kolossale fiskerigdomme“ ved Grønland, som altså ikke er så store endda, sandsynligvis allerede nu udnyttes så meget, som man overhovedet kan. Dette betyder, at hvis vi selv — altså grønlænderne — vil med ud at fiske på bankerne, så står der ikke en stor, ubrugt portion torsk og venter på os derude, nej, „kagen“ deles hvert år til sin mindste krumme af de deltagende nationer.“

Og senere i talen:

„Fiskeriet drives så stærkt, at en torsk, der først har nået en alder af 5-6 år, nok har større chance for at blive fisket end for at dø en naturlig død.“

Disse bemærkelsesværdige udtalelser af en fagmand taler deres tydelige sprog og støtter vort ønske og regeringens forslag om en udvidelse af fiskeriterritoriet.

Som det høje ting sikkert kan erindre, har jeg for 2 år siden beklaget mig over, at respekten for rigets fiskeriterritorium ved Grønland var forsvindende lille, og at fiskeriinspektionen ikke kunne magte sin opgave. Disse ord er sande, som mine vælgere kan bevidne. Denne tingenes tilstand har nøje sammenhæng med det foreliggende forslag om udvidelse af fiskeriterritoriet. Lovforslaget fordrer ganske automatisk en større kontrol med forskellige basislinjer. Til en sådan udvidelse behøves en effektiv fiskeriinspektion, som ikke længere kan klares af inspektionskuttere, som er for